

Jakobe saae opmærksomt op.

„Hvorfor mener du?“

„Jo — I er nu begge to mere i den højere Stil, mens jeg jo som bekendt kun er et stakkels tankeløst Hverdagsmenneske, et letsindigt Verdensbarn, — det har du selv tidnok fortalt mig. Naa, men nu vil Folk da faa noget at snakke om! Og stakkels Eybert!“

Jakobe rejste sig utaalmodig.

„Hør, Nanny — det er silde. Og du maa jo fryse, som du sidder der —.“

„Er jeg til Ulejlighed? Gudbevares, saa gaar jeg naturligvis. Saa gaar jeg.“

Hun blev alligevel siddende lidt. Og atter var der noget egent underfundigt i den Maade, hvorpaa hun endelig luskede henover Gulvet paa sine bare Fødder. Henne ved Døren vendte hun sig endnu engang om og sagde:

„Du er dog en rigtig kedelig En, at du aldrig kan fortælle lidt interessant. Jeg havde glædet mig til at faa en rigtig fornuftig Passiar med dig, og jeg kunde endelig ogsaa nok behøve at blive belært af en ældre og erfaren Søster for det Tilfælde, at jeg selv skulde komme i den rædselsfulde Situation at maatte række Mund til en Person med Overskæg.“

„Ja, du maa nu undskylde mig, — jeg er træt,“ sagde Jakobe og begyndte at klæde sig af.

„Hvor du stiller dig hellig an! Bild mig bare ikke ind, at du gaar i Seng. Du skal naturligvis skrive til ham endnu iaften . . . udøse dit Hjerte for ham i Nattens ensomme Time, omfavne den Elskede i violblaat Blæk og sende ham titusinde Kys med Morgenposten. Men jeg vil advare dig, min Pige! Vær lidt tilbageholden i Begyndelsen! Vær i det hele lidt fornuftig! Kan du huske Rebekka, da hun blev forlovet; hun maatte i den første Tid bruge Læbepomade, fordi han kyssede hende helt itu. Og dersom jeg har nogen Forstand paa Mandfolk, saa er din Kæreste vist en af dem, der tager for sig af Retterne. Godnat, lykkelige Søster! Og drøm ikke alt for behageligt!“